

เทียบหลักใหญ่ๆ ของร่าง พรบ.ค้าปลีก-ค้าส่ง ซึ่งทั้งสองร่าง พรบ.นี้ มาจาก ร่างที่สภานิติบัญญัติแห่งชาติ ได้
พิจารณาตรวจสอบแล้ว ก่อนหมดวาระไปเมื่อปี 2550

พรบ.ค้าปลีก	ร่างรัฐบาล 50 มาตรา	ร่างสมาคมฯ มี 42 มาตรา
ม.4 คำนิยาม	ผู้อนุญาต คณะกรรมการ	ผู้อนุญาต รัฐมนตรี หรือ ผู้ซึ่งรัฐมนตรีมอบหมาย
ม.5 ข้อยกเว้น	หน่วยราชการ และมีอีก 4 ข้อ คือขายยา ขายหนังสือพิมพ์ ของที่ระลึก และ อัญมณี	เพิ่มร้านขาย อาหารสำเร็จรูป สินค้าชุมชน และ สหกรณ์
ม.7 กรรมการ	18 คน ภาครัฐ 8 วิชาการ 4 ธุรกิจ 5 สมาคมผู้บริโภครวมและด้านการค้าไม่เป็นธรรม 1	19 คน ภาครัฐ 8 วิชาการ 2 ธุรกิจ 3 เกษตร 1 แรงงาน 1 กฎหมาย 1 สื่อสารมวลชน 1 สมาคมผู้บริโภครวมและด้านการค้าไม่เป็นธรรม อีก 2
ม.12 อำนาจคณะกรรมการ	กำหนดนโยบาย ให้คำแนะนำรัฐมนตรีในการออกกฎกระทรวง หลักเกณฑ์ประกอบธุรกิจ เสนอแนวทางส่งเสริมพัฒนาธุรกิจ และวางมาตรการควบคุมอนุญาตเพิกถอน เรียกบุคคลมาให้ข้อเท็จจริง	เหมือนกันส่วนใหญ่ (มาจากต้นร่างมาจากของ กฤษฎีกาปรับแก้ ร่าง พณ. ชิง สนช. ผ่านถึงวาระ2แล้ว)
ม.20การประกอบธุรกิจค้าปลีก-ส่ง	ให้ไปกำหนดโดย กฎกระทรวง	กำหนดจำกัดทุกสาขารวมกันแล้วห้ามเกิน 100,000 ตร.ม. และ รายย่อยไม่เกิน 10,000.ตร.ม. ไม่ต้องขออนุญาต
ม.21 ให้กรรมการ	พิจารณาถึงผู้ผลิต ผู้บริโภค และการส่งออก (ซึ่งอาจจะเห็นเหตุให้กรรมการใช้ดุลยพินิจมากไปได้)	รัฐมนตรี และ กรรมการ จะถ่วงดุลกันในการออก กฎกระทรวง หลักเกณฑ์การประกอบธุรกิจ การอนุญาต
ม.21(1)	ค้าปลีกใหญ่ ควรอยู่รอบๆ นอกชุมชน	มีกฎหมายผังเมืองอยู่แล้วจึงเป็นการซ้ำซ้อนกับกฎหมายอื่น
ม.21(2)	เมื่อมีความจำเป็นจึง จะกำหนดเวลาเปิดปิด (จะเกิดปัญหาในการบังคับใช้ภายหลัง)	กำหนดเวลาเปิดปิดกำหนดสูงสุดไว้และให้ออกกฎกระทรวงบังคับเพิ่มเติมได้แต่ต้องไม่เกินกฎหมายกำหนด
ม.21(3)	กรณีผู้ผลิต ธุรกิจรายใหญ่ เอาเปรียบการค้าไม่เป็นธรรม (เป็นอำนาจคณะกรรมการแข่งขันทางการค้า)	อาจจะออกกฏกระทรวงภายหลังในส่วนที่ไม่ขัดต่อ พรบ.การแข่งขันทางการค้า ได้
ม.24(5)	กรณีขัดแย้งรุนแรง ให้ทำรับฟังความคิดเห็น (ซึ่งการทำกรับฟังความคิดเห็นหรือประชาพิจารณ์ จะใช้เกี่ยวกับโครงการของรัฐ หรือหน่วยงานของรัฐเท่านั้น ไม่สามารถมาใช้กับกิจการของเอกชนได้)	พรบ.นี้เป็นกฎหมายเพื่อปกป้องผลประโยชน์ของชาติ โดยมีกำหนดเป็นนโยบายแห่งรัฐในรัฐธรรมนูญแล้ว กฎหมายนี้จึงต้องชัดเจนไม่เปิดช่องให้ทำประชาพิจารณ์เพื่อรับรองการกระทำนั้นๆ อีก (ซึ่งอาจจะขัดต่อความสงบเรียบร้อย)
ม.32 ทวิ	ให้มีคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ คำวินิจฉัยของของคณะกรรมการอุทธรณ์ ให้เป็นที่สุด (ควรจะเป็นอำนาจตุลาการหรือเปล่า)	ให้ใช้สิทธิอุทธรณ์ต่อศาลปกครองได้ภายใน 90 วัน (ม.31)
ม.37 บทลงโทษ	สูงสุด จำคุกไม่เกิน 1 ปี ปรับไม่เกิน 1 ล้านบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และฝ่าฝืนปรับอีกวันละไม่เกิน 2 แสน	บทลงโทษเหมือนกันส่วนใหญ่ (มาจากต้นร่างมาจากของ กฤษฎีกาปรับแก้ ร่าง พณ. ชิง สนช. ผ่านถึงวาระ2แล้ว)
บทเฉพาะกาล	ไม่มี	ให้ผู้ประกอบธุรกิจอยู่ก่อนบังคับใช้กฎหมายมีเวลาแก้ไขให้ถูกต้องตามกฎหมายนี้ ได้ไม่เกิน 3 ปี
	ให้อำนาจคณะกรรมการเป็นการตั้งหน่วยงานขึ้นมาใหม่ซึ่งอาจเกี่ยวเนื่องด้วยการเงิน แต่เป็นของร่างของรัฐบาล นายจึงต้องเห็นชอบเพราะเป็นผู้เสนอเอง	ให้อำนาจโดยหน่วยงานที่มีอยู่เดิม จึงไม่เป็น กฎหมายที่เกี่ยวเนื่องด้วยการเงิน